

Leven

1. WAP : IS INDIVIDUEEL AKKOORD NODIG BIJ VERANDERING VAN VERZEKERAAR ?

Life & Benefits, september 2004, brief CBFA van 31 augustus 2004

Wanneer een werkgever van pensioeninstelling wenst te veranderen met of zonder overdracht van de reserves, moeten sommige formaliteiten worden nageleefd. De WAP heeft de hele problematiek willen uitklaren en is erin geslaagd terzake voor een zekere verwarring te zorgen ...

De WAP voorziet eerst en vooral een **adviesbevoegdheid vooraf vanwege de sociale overlegorganen van de onderneming:**

+ indien het pensioenstelsel voor al de werknemers van de onderneming geldt, wordt die adviesbevoegdheid uitgeoefend door de ondernemingsraad, bij gebrek door het Comité voor Preventie en Bescherming op het werk of bij gebrek door de syndicale afvaardiging ;

+ indien het pensioenstelsel slechts voor een deel van de werknemers geldt, wordt de adviesbevoegdheid uitgeoefend door de leden van de OR, van het CPBW of van de syndicale afvaardiging die deze werknemers vertegenwoordigen, op voorwaarde dat minstens 10 % van de aangeslotenen erom vragen ;

+ bij gebrek moet de werkgever de beoogde werknemers vóór elke beslissing individueel inlichten.

Indien deze adviesbevoegdheid niet uitgeoefend werd, kan de door de werkgever genomen beslissing binnen het jaar **nietig verklaard worden.**

Bovendien **moet de werkgever,** zelfs als de hoger beschreven adviesbevoegdheid werd uitgeoefend, **iedere aangeslotene nog individueel informeren.**

De werkgever moet ook **de CBFA vooraf** over deze operatie **inlichten.**

Wie mag beslissen om van pensioeninstelling te veranderen wanneer de informatieplicht volbracht werd?

Indien het pensioenstelsel voor al de werknemers geldt en zij bijdragen tot de financiering ervan, is een CAO (of, bij gebrek, een wijziging van het arbeidsreglement) nodig. Zo niet is enkel de werkgever bevoegd.

Quid met het individueel akkoord van de aangeslotenen? De WAP scheidt hier verwarring. Ze heeft inderdaad gepreciseerd dat deze procedures, wanneer de beslissing bij CAO genomen wordt of bij wijziging van het arbeidsreglement, “het individuele akkoord van de aangeslotenen vervangen”. Betekent dit dat in al de andere gevallen, het akkoord van al de aangeslotenen verplicht is? Dit is wat het formulier laat uitschijnen dat voor de CBFA moet ingevuld worden (Formulier LPC-3, zie www.cbfa.be). De CBFA heeft ons zelf bevestigd dat in die andere gevallen de exclusieve bevoegdheid van de werkgever als basisprincipe blijft gelden.

Inderdaad als men zich op de voorbereidende werken van de WAP en op de logica en de coherentie van het systeem baseert, stelt men vast dat de wetgever de idee verdedigd heeft dat procedures die identiek zijn aan deze die van toepassing zijn bij wijziging van de pensioenverbintenis moeten in acht genomen worden wanneer er van pensioensinstelling wordt veranderd en /of er transfer van de reserves is naar een andere instelling. Dit impliceert dat deze procedures, wanneer ze nageleefd worden, het individuele akkoord van de aangeslotenen vervangen.

Wanneer de transfer uitsluitend van de bevoegdheid van de werkgever afhangt, kan deze dus in dezelfde mate alleen handelen als hij zijn pensioenverbintenis kan wijzigen en bij die gelegenheid is geen enkel individueel akkoord vereist.

Enige beperking : geen enkele vergoeding, geen enkel verlies van deelneming in winst mag ten laste van de aangeslotene gelegd worden, noch afgetrokken worden van de op het ogenblik van de transfer verworven voorzieningen.

2. RSZ EN BEZOLDIGING : UITSLUITING VAN PREMIES DIE BOVENWETTELIJKE VOORDELEN VORMEN

Rust- en overlevingspensioen, 24 juni 2004

Uitsluiting van de patronale premies, die voor de financiering van bovenwettelijke voordelen van de werknemers bestemd waren, uit het begrip “bezoldiging onderworpen aan de sociale zekerheidsbijdragen” was tot dusver enkel op een administratieve praktijk gebaseerd. Vandaar dat er wel eens betwistingen waren.

Ten einde terzake rechtszekerheid te waarborgen, heeft de wetgever beslist om op te treden en **deze premies uitdrukkelijk van dat begrip “bezoldiging onderworpen aan de sociale zekerheid” uit te sluiten** (en dus ook van de berekeningsbasis van het dubbel vakantiegeld en van het vertrekgeld) en dit te rekenen vanaf 1 januari 2004 (koninklijk besluit van 27 april 2004, Belgisch Staatsblad van 30 april 2004).

Voortaan wordt dus bepaald dat niet als bezoldiging beschouwd worden:

- de stortingen die door de werkgever verricht worden met het oog op de toekenning aan zijn personeelsleden of aan hun rechtverkrijgenden van bovenwettelijke voordelen **bij pensioen en vroegtijdig overlijden** (de bijdrage van 8,86% blijft evenwel verschuldigd) ;
- de premies van **Hospitalisatieverzekeringen** die door de werkgever ten laste genomen worden ten voordele van zijn personeel (maar de bijdrage van 10 % ten gunste van het RIZIV blijft verschuldigd) ;
- de premies voor aanvullende voordelen in geval van **arbeidsongeschiktheid**.

3. HET KB LEVEN INTEGRAAL OPNIEUW GEPUBLICEERD ... MET NIEUWE FOUTEN

Belgisch Staatsblad van 23 juli 2004

De tekst van het koninklijk besluit m.b.t. de levensverzekering die in het Staatsblad van 14 november 2003 verscheen bevatte fouten (o.m. wat de nummering betreft). In een koninklijk besluit van 10 juni 2004 wordt het artikel 8 ingevoerd (informatie die moet meegedeeld worden vóór de sluiting van het contract) dat in de vorige versie ontbrak. In de heruitgebrachte gecoördineerde versie ontbreekt opnieuw artikel 8 en zijn bovendien de 6 bijlagen verdwenen ...

Marktinfo

1. UITBETALING IN HET BUITENLAND EN RIZIV- INHOUDING VAN 3,55%

Brief van het RIZIV van 18 juni 2004 aan Assuralia

Wanneer een overeenkomst ter preventie van dubbele belasting van toepassing is, moet geen beroepsvoorheffing meer worden ingehouden op de kapitalen die in het buitenland gestort worden.

Tegelijk zouden sommige maatschappijen ook de RIZIV-bijdrage van 3,55 % niet meer toepassen onder voorwendsel dat dit tegenstrijdig zou zijn met de bepalingen van het Europese recht.

Het RIZIV wenst in dat opzicht een rechtzetting te doen.

De rechtspraak van het Hof van Cassatie die de internationale overeenkomsten al hun kracht teruggeeft heeft enkel betrekking op de fiscaliteit; ze is niet van toepassing op de RIZIV-inhouding.

De Europese Commissie had bovendien in 2003 aan België gevraagd om geen inhoudingen te verrichten op de bovenwettelijke pensioenen van gepensioneerden die in een andere Lidstaat verblijven, waar ze de wettelijke gezondheidsverzekering genieten. Sinds 1 april 2003, heeft het RIZIV besloten om het standpunt van de Commissie te volgen. Maar in de praktijk **moeten de maatschappijen deze RIZIV- inhouding verder blijven toepassen zoals in het verleden**. Wanneer een gepensioneerde in een Lidstaat verblijft (of ook nog in Zwitserland, Noorwegen en IJsland), zal het RIZIV bevel geven om de inhoudingen stop te zetten en zal ze de niet verschuldigde bedragen terugstorten op voorwaarde dat de begunstigde gezondheidsuitkeringen ontvangt die ten laste vallen van een ander wettelijk stelsel dan het Belgische stelsel. Inderdaad enkel het RIZIV kan nagaan of de toepassingsvoorwaarden van deze Europese reglementering wel degelijk worden nageleefd.

2. TEST- AANKOOP IS GEEN MAKELAAR

L'Echo van 9 juli 2004

Het Hof van Beroep te Brussel heeft uitspraak gedaan in het geschil tussen Test-Aankoop en een federatie van makelaars. Indien Test-Aankoop moet vermijden zich te zeer te mengen in de promotie van sommige verzekeringscontracten is de **vereniging voor bescherming van de consumenten daarom geen makelaar**. In 2002 had Test-Aankoop van de verzending van een folder aan haar leden gebruik gemaakt om er een antwoordstrook bij te voegen.

Wanneer de abonnee de strook naar Ethias terugstuurde ontving hij een premieberekening voor diverse polissen. Voor het Hof was Test-Aankoop hier te ver gegaan. **De vereniging mag evenwel voor gunstige voorwaarden voor haar leden blijven onderhandelen en dergelijke voorwaarden bij hen blijven promoten**.

3. FISCALITEIT VAN HET SPAREN : 6 MAANDEN UITGESTELD

Assurinfo nr.21, juni 2004 ; L'Echo van 25 juni 2004

De Europese richtlijn over het sparen werd in het Belgische recht omgezet. Bedoeling van deze richtlijn is de effectieve belasting van de inkomsten uit spaargeld, die in een Lidstaat aan natuurlijke personen worden toegekend die in een andere Lidstaat verblijven. De invoeringsdatum van deze wet wordt bij koninklijk besluit vastgelegd. Hij zal natuurlijk afhangen van de invoering van de Europese richtlijn terzake die weer met 6 maanden uitgesteld wordt. **Ze zou ten vroegste op 1 juli 2005 van kracht worden.** Op voorwaarde evenwel dat Bern geen slechte verrassingen meer in petto heeft voor de Vijfentwintig lidstaten ...

4. WETTELIJK SAMENWONENDEN : HOE STAAT DAT RECHTERLIJK EN FISCAAL ?

Cash, 10 juni & 8 juli 2004

Om wettelijk samenwonende te zijn, volstaat het een **verklaring af te leggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke verblijfplaats** van de betrokken personen. Deze personen kunnen van hetzelfde geslacht zijn en zelfs nauwe familiebanden hebben, een vader en zijn zoon bijvoorbeeld. Om misbruiken te vermijden was een minimum aan formalisme nodig om de eigen kenmerken van het “gezin” te kunnen genieten. Dit rechtvaardigt de verklaring bij de burgerlijke stand. Bij gebrek aan een dergelijk verklaring had men de feitelijke samenwoning moeten vaststellen en hadden onderzoeks- en controlemaatregelen moeten ingevoerd worden die moeilijk te verenigen zijn met het respect van het privé-leven.

Buiten wat het fiscale recht betreft, zijn de gevolgen van wettelijk samenwonen divers. Om te beginnen geniet de gemeenschappelijke woning de **bescherming die eigen is aan de familiale woning**. Ze kan niet verkocht, verhuurd noch gehypothekeerd worden zonder toestemming van de beide wettelijk samenwonenden. Naar het voorbeeld van de gehuwden moeten de samenwonenden bijdragen in de lasten van het gemeenschappelijke leven en zijn ze solidair verantwoordelijk voor de schulden die daartoe gemaakt worden en voor de kinderen. D.w.z. dat de schuldeiser de volledige opeisbare som kan opvorderen bij de samenwonende van zijn keuze. En indien deze laatste onvermogen is, kan hij zich tot de andere richten. Wat de goederen van de samenwonenden betreft, voorziet de wet een kader dat overeenstemt met de **scheiding van goederen**. De goederen van de wettelijk samenwonenden zijn **eigen goederen** van elk van hen op voorwaarde dat zij de eigendom ervan kunnen bewijzen. Bij gebrek vallen deze goederen – en de opbrengsten die ze opleveren – in het gemeenschappelijk patrimonium. Anders gezegd, zij behoren in onverdeeldheid toe aan de twee samenwonenden.

Dit wettelijk stelsel is een minimum. De samenwonenden kunnen evenwel verder gaan en een **contract van wettelijke overeenkomst** voorzien. Bijvoorbeeld al ze willen dat hun beroepsinkomsten in het gemeenschappelijk patrimonium vallen. Een dergelijk contract moet evenwel voor notaris verlijden vóór ondertekening van de wettelijke verklaring.

Maar zelfs bij het verlijden van dat contract kunnen de wettelijk samenwonenden geen aanspraak maken op een volledig equivalente situatie als die van een gehuwd echtpaar. Inderdaad, op de wettelijk samenwonenden kan geen enkele alimentatieplicht, noch successierecht van toepassing zijn. Indien de samenwoning eindigt kan de minst bevoorrechte samenwonende op gebied van inkomsten geen enkel alimentatiegeld vragen.

Ook bij overlijden van een van de samenwonenden kan de overlevende geen enkele aanspraak maken op het patrimonium uit erfrecht van de overledene, tenzij deze een testament in zijn voordeel zou opgesteld hebben. Een stelsel dat tenslotte weinig aantrekkelijk is op gebied van burgerlijk recht.

Fiscaal gezien worden de wettelijk samenwonenden daarentegen op gelijke voet gesteld als gehuwde echtgenoten wat de inkomstenbelasting en de successierechten betreft. Iets wat niet te verwaarlozen is.